

ร่างหนึ่งดงามสง่า เยื้องชายชาตรี สูงโปร่ง ทว่ากำยำ
แข็งแรง เส้นผมสีเขียวอ่อนเงางามยาวสลวย รูปหน้าคมคายได้สัดส่วน คิ้ว
สีเขียวเข้ม แขนงตางอนยาวสีเดียวกันกับคิ้วดูน่ามอง จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปาก
สวยค่อนข้างบางเม้มสนิท ผิวพรรณขาวผ่องจนเกือบเป็นซีดเผือด

ยามนี้ดวงตาหลับสนิท เพราะถูกสะกดให้หลับใหลอยู่ในผลึกแห่งเออร์
ซึ่งขณะนี้ขยายขนาดใหญ่ขึ้นห่อหุ้มตัวไว้ ทำให้หลับลึกอยู่ในผลึกแก้วแวววาว
ระยิบระยับ ส่องแสงสว่างแม้ในความมืดไร้ขอบเขตที่มีแรงดึงดูดมหาศาลให้
ทุกสิ่งถูกกลืนหายเข้าไปในความมืดไม่มีที่สิ้นสุด ที่ซึ่งได้รับการขนานนามว่า
“ดินแดนแห่งความตายของห้วงอวกาศ” หรือเรียกสั้นๆว่า “หลุมดำ”

ผลึกแก้วห่อหุ้มร่างชายหนุ่มถูกดึงดูดดึงดูดลึกลงไปเรื่อยๆ และจะเป็นเช่นนี้
ซ้ำกับซ้ำกลับไป หากจะไม่ปรากฏลำแสงพลังสายหนึ่งพุ่งตรงเข้าไป
เปรี๊ยะ!...

ผลึกแก้วแตกกระจาย ปลดปล่อยร่างชายหนุ่มให้เป็นอิสระ

เศษผลึกแก้วชิ้นเล็กชิ้นน้อยค่อยๆ รวมตัวดึงดูดเข้าหากัน หลอมรวมเป็น
ผลึกแก้วรูปวงรี แล้วค่อยๆ หดลงจนมีขนาดเท่าไข่ห่าน ก่อนจะลอยวิดหายไป

ร่างที่เป็นอิสระลอยคว้างอยู่ในหลุมดำเริ่มได้สติลืมตาขึ้น นัยน์ตาสี
มรกตเข้มดูเกรี้ยวกราด คำรามในลำคอ

“ราเอล...เจ้าอยู่ไหน แน่จริงมาสู้กันใหม่ให้รู้แพ้รู้ชนะกันเด็ดขาดไปเลย
ดีกว่า” ชายหนุ่มเส้นผมสีเขียวย่อ่นส่งเสียงท้าทายด้วยเสียงกึกก้องกัมปนาท ทว่า
ไม่ว่าแสงหรือเสียงล้วนถูกหลุมดำดูดกลืนหายไป

หลังจากชายหนุ่มรู้สึกตัวแล้วก็ประคองร่างกายให้ลอยหยุดนิ่งท่ามกลาง
พลังดึงดูดอันมหาศาลของหลุมดำ

“เจ้าคิดว่าหลุมดำแค่นี้จะฆ่าข้า -- โอตินได้รี เจ้าคิดผิดเสียแล้ว...ราเอล
ข้ากำลังจะกลับไปหาเจ้า สะสางบัญชีแค้นของพวกเราให้หมดสิ้น”

และแล้วโอติน...หนึ่งผู้วิเศษแห่งมหาจักรวรรดิเอด้าคอสโมก็พุ่งร่างทะยาน
ฝ่าแรงดึงดูดของหลุมดำออกไป

อลิตา...หญิงสาววัย ๑๗ ปี รูปร่างแบบบาง ผิวพรรณขาวอมเหลือง
อย่างคนไม่ค่อยมีสีเลือดนํ้าก ยืนมองตนเองอยู่หน้ากระจกเงาเพื่อดูเสื้อผ้าที่สวมใส่
เธอยิ้มน้อยๆ เพราะเสื้อแขนสั้นที่สวมใส่พอดีตัวราวกับตัดเย็บมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ
ทำให้ร่างแบบบางดูน่าทะนุถนอม

เสื้อตัวนี้เป็นเสื้อแบรนด์เนมที่มีสลินซ์เข้ามา แต่เพราะขนาดคับไปจึงใส่ไม่ได้
คุณพรจันทร์เลยนำมาให้อลิตาซึ่งรูปร่างผอมบางกว่า เสื้อแขนสั้นสีชมพูแบบเรียบๆ
ทำให้อลิตาดูสดใสขึ้น ยิ่งเมื่อสวมเข้ากับกางเกงขายาวสีขาวยาว ราวกับเสื้อผ้าชุดนี้
สามารถขบไล่ความขี้โรคไปจากเธอได้

หญิงสาวหมุนตัวสองสามรอบหน้ากระจกเงาอย่างพึงพอใจ ก่อนเดินออก
จากห้องส่วนตัว ผ่านห้องโถงกลางชั้นบน ลงบันไดไปชั้นล่าง หูแว่วยินเสียงบัน
ของมัสลิน

“ทำไมช้าจังนะ...ยัยแป้ง!”

“แป้งมาแล้วค่ะ” อลิตารีบส่งเสียงตอบ เพราะเกรงอีกฝ่ายจะหงุดหงิด

มากขึ้น

“เร็วๆ ลีเยะ” มัสลินที่นั่งดูนิตยสารแฟชั่นอยู่ในห้องนั่งเล่นส่งเสียง

“แป้งเรียบร่อยแล้วค่ะ...” อลิตาเดินไปยืนอยู่เบื้องหน้าอีกฝ่ายห่างราวสองเมตรครึ่ง พลังเรียกอีกฝ่ายว่า “พี่ฝ่าย”

มัสลินโยนนิตยสารลงบนโซฟา เงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

“ใครใช้ให้แกเรียกฉันว่าพี่”

“อ๊ะ...ขอโทษค่ะ...คุณฝ่าย” อลิตาก้มหน้างุด

“แล้วเลื้อนั้น ใครให้แกใส่” มัสลินส่งเสียงถามอย่างเอาเรื่อง

“คุณแม่ให้ค่ะ” อลิตาตอบเสียงเบาอย่างเกรงๆ แต่ก็ “โดน” จนได้

“ฉันบอกแกกี่ครั้งแล้วว่าอย่าเรียกแม่ของฉันว่าแม่ ถ้าไม่ได้อยู่ต่อหน้าคุณแม่ อย่าลืมตัวสิ ว่าตัวเองเป็นแค่เด็กกำพร้าที่พ่อแม่ของฉันเก็บมาเลี้ยง แล้วฉันก็ไม่อยากจะนับญาติกับแกสักนิด ถ้าไม่ได้อยู่ต่อหน้าคุณพ่อคุณแม่ จำใส่กะโหลกทึบๆ ของแกให้ดี”

“ค่ะ...คุณฝ่าย” อลิตายืนตัวลีบ ลอบถอนหายใจ

ทำไมคนบ้านนี้ซึ่งประกอบด้วยพ่อลือชา แม่พรจันทร์ พี่ลี และพี่ฝ่าย จึงมีแต่พี่ฝ่ายคนเดียวที่เกลียดชังเธอนัก เพียงแต่ไม่แสดงออกต่อหน้าคนในบ้านทั้งสาม แต่ยามอยู่ลำพังกับเธอ หล่อนจะแสดงออกอย่างชัดเจนว่า “กต” ให้อยู่คนละชั้น หรือไม่ก็ “กต” ให้ต่ำต้อยด้อยค่าจมธรณีไปเลย

“แล้วเลื้อตัวนี้อีก มันเป็นเลื้อของฉัน ถึงฉันจะไม่ใส่ก็จะเอาไปบริจาคไม่ได้ให้แก เพราะฉะนั้นไปทอดออกซะ แล้วเอาไปทิ้งหรือบริจาคก็ได้ แต่อย่าใส่ให้ฉันเห็นอีก และจำไว้ให้ดี เรื่องนี้อย่าให้ถึงหูคุณแม่ละ ไม่งั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน”

“ค่ะ” อลิตารับคำ พยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหล

“เออละ...แกไปเปลี่ยนเลื้อซะ ฉันจะออกไปซื้อบั้งแล้ว ไม่รอแกแล้วละ แต่จะเอนน้อยไปช่วยหัวของแทน ส่วนแกอยู่เฝ้าบ้านก็แล้วกัน”

ว่าแล้วมัสลินก็ควักกระเป๋าถือราคาแพงเดินผ่านหน้าอลิตาโดยไม่เหลียวมอง พอเดินไปถึงหน้าบ้าน น้อย...เด็กรับใช้อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับอลิตาซึ่งยืน

แอบฟังคำสนทนาที่แอบฟังได้ทำให้เจ้านายสาวอย่างรู้หน้าที่ แล้วเดินตามต้อยๆ ไปเปิดประตูรั้วให้รถยนต์ของมัสลินแล่นออก แล้วจึงปิดประตูรั้วก่อนขึ้นไปนั่ง เบาะหน้าเคียงข้างคนขับ

อลิตามองรถยนต์ที่แล่นออกจากบ้านจนลับตาจึงฉุกคิด

ปกติน้อยจะสวมกางเกงขาสั้นหรือไม่ก็ผ้าถุงอยู่กับบ้าน แต่วันนี้กลับแต่งตัว เตรียมพร้อมออกนอกบ้าน หรือนี่คือคำสั่งของมัสลินที่หลอกให้เธอแต่งตัวเก๋ เพื่อปั่นหัวเล่น

“หึๆๆ”

เสียงหัวเราะแผ่วต่ำในลำคอคล้ายเสียงผู้ชายแว่วมาจากที่ใดที่หนึ่งของบ้าน ทำให้อลิตาตกใจ เพราะในบ้านไม่น่าจะมีผู้ชาย นอกจากเธอกับป้าแม่ครัว เท่านั้น หญิงสาวจึงตวาดลั่นอย่างต้องการเอาเสียงเป็นเพื่อน

“ใครหัวเราะ!? นั่นใคร!?”

“ข้าเอง” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยพร้อมกับร่างสูงโปร่งสวมชุดสีเทาควนบุหรืเดิน ออกจากหลังตู้ไต้

โอดินนั่นเอง...

โอดินเปลี่ยนแปลงสีผม คิ้ว ขนตา จากสีเขียวให้เป็นสีดำ สีนัยน์ตา เท่านั้นที่ไม่เปลี่ยนแปลง จึงยังคงเป็นสีเขียวมรกต ดังตามราวกับอัญมณีล้ำค่า

แรกเห็น...อลิตายอมรับว่าอีกฝ่ายหล่อเหลาถึงขั้นเรียกว่า“งาม”เลยทีเดียว

แต่คนหล่อหรือคนงามก็ใช่ว่าจะเป็นคนดีเสมอไป... เธอบอกตนเองในใจ

“ถูกต้อง” โอดินเอ่ย “คนงามใช่ว่าจะเป็นคนดี อย่างมัสลินไง...สวย แต่นิสัยใจคอใช้ไม่ได้”

“คุณรู้จักพี่...เอ๋อ...คุณมัสลินด้วยหรือคะ” อลิตาถาม

“อืม...” โอดินรับคำในลำคอ

ชายหนุ่มตรงหน้ารับคำทำให้อลิตาโล่งใจพลางคิด...มัสลินนี่แปลกคน ทั้งเพื่อนชายไว้ที่บ้าน แต่ตัวเองกลับออกไปซื้อบั้ง

“หรือว่า...” อลิตาเผลอหลุดปาก

“หรือว่าอะไร” โอดินถามเสียงเรียบ

“เอ่อ...ไม่มีอะไรค่ะ” อลิตารีบตอบปฏิเสธ จะให้เธอบอกเขาไปตรงๆได้
อย่างไรกัน...ว่าเธออาจถูกมัสลินสลัดรักแล้ว

“ฮ่าๆๆ” โอদিনหัวเราะร่วน

อลิตางงัน “คุณหัวเราะทำไม”

“เข้าชั้นความคิดของเจ้า” โอদিনตอบ

“คุณรู้ด้วยหรือว่าฉันคิดอะไร” อลิตาเลิกเรียวก้าวพลางถาม

“เจ้าคิดว่า...ข้าหลงรักมัสลิน”

“หรือไม่จริง” หญิงสาวเปลือยพูดประชด “ผู้ชายคนไหนที่คบกับคุณมัสลิน
ไม่มีทางไม่หลงรักเธอ”

“ข้าไม่ได้คบมัสลิน” โอদিনกล่าว

“อ้าว...แล้วคุณไม่ได้มาหาเธอที่บ้านเธอ”

“ใช่...ข้ามาหาที่บ้าน ตอนแรกคิดจะเอาตัวนางไป แต่พอมาเห็นนิสัย
เสียๆที่แก้ไม่หายของนางเข้า ข้าคิดว่า...เอาไปด้วยคงลำบากแยะ ข้าจึงเปลี่ยนใจ”

อลิตาเริ่มผิบล้างหน้า “คุณพูดจาแปลกๆ คุณเป็นใครกันแน่ คุณเป็นเพื่อน
ของคุณมัสลินจริงหรือเปล่า”

“เปล่า...ข้าไม่ได้เป็นเพื่อนของนาง”

คำตอบปฏิเสธของโอদিনทำให้อลิตาตกใจ

“แล้วคุณเข้าบ้านมาได้ยังไง ใครอนุญาต”

“ไม่มีใครอนุญาต ข้าเข้ามาเอง”

โจร...คำนี้ผุดขึ้นในใจอลิตาทันที

หญิงสาวรีบเดินถอยห่างจากชายหนุ่ม จากเดิมยืนห่างราวสองเมตรกลายเป็น
ห้าเมตร พลังเตรียมพร้อม...ถ้าอีกฝ่ายขยับตัวเมื่อไร เธอจะวิ่งปรี๊ดออกนอกบ้าน
แล้วค่อยกดโทรศัพท์มือถือเรียกตำรวจเพื่อแจ้งเหตุ

“ข้าไม่ใช่โจร!”

เสียงโอদিনทำให้อลิตาชะงักงัน...จริงสิ ถ้าพลีสลามแจ้งตำรวจ เกิดเขา
ไม่ใช่โจรขึ้นมา เธอคงหน้าแตก อีกทั้งระยะห่างห้าเมตรและเธอยังอยู่ใกล้ประตู
ทางออก อีกฝ่ายคงทำอะไรเธอไม่ได้

“ถ้านับกัน...ข้าก็ถือเป็น ‘ญาติ’ กับคนบ้านนี้”

“งั้นคุณเป็นใคร” อลิตาถามซ้ำ

“ข้าเป็นพี่ชายของราเอล” โอตินตอบ

“พี่ของพี่เชยหรือ!” หญิงสาวเอ่ยเสียงไม่เบานัก หวังให้เสียงของเธอดังไปเข้าหูปายางที่คงยังอยู่ในครัว เธอไม่เชื่อถือน้ำคำพูดของเขานัก หากมีอีกคนมาอยู่เป็นเพื่อนคงจะดี

“เจ้าเรียกราเอลเป็นพี่เชย งั้นเจ้าเป็นอะไรกับคนบ้านนี้” โอตินถาม

“ฉันเป็นลูกบุญธรรมของคุณแม่พรจันทร์กับคุณพ่อสีอา” อลิตาบอกอตรูสึกไม่ได้ว่าตนเองกำลังแอบอ้างความเป็นเจ้าของบ้าน ทุกวันนี้มีสลินยังไม่ยอมรับเธอเป็นน้องสาว ส่วนลินิกินถึงจะยอมรับแต่แรก แต่ตอนนี้ลินิกินก็แต่งงานออกเรือนไปแล้ว

“ตอนนี้คุณพ่อคุณแม่ไม่อยู่ คุณมาพบท่านวันหลังจะสะดวกกว่านะค่ะ”

“ไล่ข้าอย่างสุภาพหรือ” โอตินถามตรงๆ

“ไม่ได้ไล่ค่ะ แต่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่บ้านเลย” อลิตาเอ่ยแถมขอร้อง

“เจ้าพูดปดหน้าตาเฉย” น้ำเสียงของเขาราบเรียบ

อลิตาฟังแล้วอดโกรธไม่ได้ “คุณหาว่าฉันโกหก!”

“ข้าไม่ได้หาว่า แต่ข้าว่า” โอตินย้ำ

“คุณ!” อลิตาขึ้นเสียงสูงด้วยความโกรธ

“เจ้าว่าไม่มีคนอยู่บ้าน” โอตินเอ่ยแทรก “แล้วเจ้าไม่ใช่คนหรือหรื?”

อลิตานิ่งอึ้งไปอึดใจก่อนพยายามข่มใจบอก “ฉันหมายถึง...คนที่คุณมีธุระด้วยไม่อยู่บ้านต่างหากค่ะ”

“คนที่ข้ามีธุระด้วยก็คือเจ้า!”

คำพูดของชายแปลกหน้าทำให้อลิตาต้องเลิกเรียวก้าว

“คุณว่า...คุณมีธุระกับฉัน!”

“ใช่”

คำตอบสั้น...ง่าย แต่ทำให้อลิตางงัน

“ธุระอะไร”

“ข้าจะเอาตัวเจ้าไปเป็นเหยื่อล่อราเอล” โอดินตอบตามตรง
ประโยคคำพูดทะเล่แง่งๆ ซอซบกล...อลิตาคิด...หรืออีกฝ่ายจะเป็นคนบ้าหรือ
เมามา...เธอจึงไม่คิดจะสนทนากับเขาต่อ แต่แอบขยับขาพร้อมวิ่งไปทางประตู
ทว่าพอจะก้าวขาเท่านั้น เขาก็ตวาดลั่น

“หยุดดด!”

ร่างกายเหมือนรับคำสั่งจากเขา หยุดนิ่งอยู่กับที่ ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว
ไม่ได้แม้แต่แต่น้อย พลอยทำให้เธอตระหนกตกใจยิ่งขึ้น

“คะ...คุณ...ทำได้ยังไง!”

“ข้าทำได้อีกหลายอย่างที่เจ้าคาดไม่ถึง” โอดินพูดพลางเดินเข้าใกล้ร่าง
แบบบางที่ยืนตัวแข็งทื่อใกล้บานประตู “ลินิกงไม่ได้บอกเจ้าสินะ ว่าราเอล สามี
ของนางไม่ใช่คนบนโลก”

“หมายความว่ายังไง” เสียงอลิตาสั่นเล็กน้อยอย่างระงับอาการไม่อยู่
โอดินหยุดฝีเท้า ทิ้งระยะห่างจากหญิงสาวพอเอื้อมมือถึง พลางยกมือจับ
เส้นผมยาวตรงของอีกฝ่ายขึ้นมาเล็กน้อย ม้วนพันกับปลายนิ้วของตนเล่น

“ก็หมายความว่าราเอลเป็นมนุษย์ต่างดาวนั่นสิ”

“พี่ลินิกงรู้อะไรเรื่องนี้มัย” หญิงสาวถามด้วยนัยท้วงใยพิสรวนธรรม

“รู้...” โอดินลากเสียงยาวแล้วหัวเราะ “อันที่จริงนิสัยใจคอของเจ้ามีส่วน
ละม้ายคล้ายคลึงกับลินิกงมากกว่ามัสลินิกเสียอีก ตนเองตกอยู่ในอันตราย แต่ยังไม่
วายเป็นห่วงเป็นใยคนอื่น”

“คุณ...คุณเป็นมนุษย์ต่างดาวหรือ ฉันจะเชื่อคำพูดของคุณได้อย่างไร”
หญิงสาวยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“การที่ข้าสะกดให้เจ้าไม่ขยับตัวได้ เจ้ายังไม่เชื่ออีกหรื” โอดินคลายเส้นผม
นุ่มที่ม้วนพันตรงปลายนิ้วออก

“คุณอาจเฝ้าหาหาที่พวกสปีดแมงกุกชอบใช้ป้ายเหยื่อก็ได้” หญิงสาวพูด
อย่างพยายามปลอบใจตนเอง “ฉันดูยังไง...คุณก็ไม่เหมือนมนุษย์ต่างดาว”

“ถ้าข้าไม่เหมือนมนุษย์ต่างดาว แล้วแบบไหนจึงเหมือนมนุษย์ต่างดาว”
โอดินย้อนถาม

แม้จะล่วงรู้เจตนาของอีกฝ่ายดีว่าที่ชวนเขาสนทนาก็เพื่อถ่วงเวลาให้แม่ครัวประจำบ้านมาพบเข้า แล้วหญิงสาวจะรีบตะโกนให้อีกคนหนีเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจอีกต่อหนึ่ง แต่เขากลับไม่เดือดเนื้อร้อนใจสักนิด

“ฉันเคยดูหนัง ตัวเอเลี่ยนมีรูปร่างคล้ายๆ ไดโนเสาร์ มีฟัน มีเกล็ด มีครีบ และมีหางแหลมคม”

“ที่เจ้าอธิบายมา ช่างเหมือนสัตว์เลื้อยของข้า เจ้าจะเรียกสัตว์จากต่างดาวเป็นมนุษย์ต่างดาวแทนก็ตามใจ แต่ตอนนี้ข้าจะโทรศัพท์ไปหาพรจันทร์เพื่อบอกให้นางรู้ ว่าข้าลักพาตัวเจ้าไปเพื่อให้นางบอกต่อลินินและราเอล”

เอ๋อจบ...โอ딘แบมือระดับอก พลันโทรศัพท์มือถือของอิตาลีก็ลอยออกจากกระเป๋ากางเกงของหญิงสาวเคลื่อนมาอยู่บนมือของเขาราวกับเล่นกล

เหมือนเล่นกลเลย... ข้อความนี้อยู่ในหัวอิตาลี!

ทว่าโอ딘กลับเอ๋อขัด “เจ้าคิดว่าข้าเล่นกลก็ตามใจ”

จากนั้นชายหนุ่มจากต่างดาวก็ต่อสายโทรศัพท์ถึงพรจันทร์โดยไม่ต้องกดปุ่มอะไรทั้งสิ้น แคมเปิดลำโพงโทรศัพท์ให้อิตาลีได้ยินเสียงสนทนาด้วยตื้อตื้อดด!...

เสียงเรียกเข้าดังยาวสามครั้งก่อนพรจันทร์จะรับสาย

“แบ่ง...มีอะไรหรือลูก”

อิตาลีคิดจะร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ แต่โอ딘กลับยกปลายนิ้วแตะริมฝีปากของเธอเบาๆ แล้วส่ายหน้าแฝงความหมาย...ไม่พูด

หญิงสาวตะโกนแล้วตะโกนอีก แต่ไม่ว่าจะพยายามส่งเสียงดังแค่ไหน ก็ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดจากปากของเธอ

ขณะโอ딘เอ่ยปากพูด หากแต่เสียงที่เปล่งจากปากของเขากลับกลายเป็นเสียงของอิตาลี!

“สวัสดีค่ะ...คุณแม่”

“ว่ายังไงจะ...แป้ง มีอะไรเธอลูก” เสียงพรจันทร์ดัง
แว่วมาเข้าหูอิตา

“แป้งจะไปกับคุณโอดิน พี่ชายของพี่ราเอลค่ะ” โอดินเอ่ย แต่กลายเป็น
เสียงหญิงสาวที่ยืนตรงหน้า

ในขณะที่อิตาตัวจริงได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ พูดยาไม่มีเสียง ขยับเขยื้อน
ตัวไม่ได้

“ไปไหนหรือจะ” พรจันทร์ยังส่งเสียงถามต่อ

โอดินไม่ตอบ กลับวางโทรศัพท์มือถือลงบนพื้นโดยไม่ตัดสัญญาณหรือ
วางสาย เขาเดินเข้ามาอ้อมอิตาไว้ในอ้อมแขนแข็งแรง ในขณะที่หญิงสาวยังได้ยิน
เสียงโทรศัพท์

“แป้งจะไปไหน แป้งๆ...ตอบแม่หน่อย ได้ยินหรือเปล่าลูก”

โอดินใช้พลังเคลื่อนย้ายมวลสารเคลื่อนย้ายตนเองและอิตาไปจากที่นั้น
ทิ้งไว้แต่โทรศัพท์มือถือที่มีเสียงพรจันทร์พรีอามอิตาอย่างกระวนกระวายใจ

ป้าย แม่บ้านวัยห้าสิบเดินเข้ามาได้ยินเสียงจึงก้มลงเก็บโทรศัพท์พลาง
ส่งเสียงถาม “นั่นคุณผู้หญิงใช้ไหมคะ”

“ป้างเหรอ” พรจันทร์ย้อนถาม

“คะ ดิฉันเอง” ป้างตอบ

“แล้วแบ่งล่ะ” พรจันทร์ถามย้ำ

“ดิฉันเพิ่งเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นคะ ไม่เห็นคุณแบ่ง เห็นก็แต่โทรศัพท์มือถือตกอยู่บนพื้นคะ” ป้างตอบ แต่ที่ไม่ได้บอกก็คือ...ตนเองกำลังเดินเข้าบ้านจู่ๆ ก็กลับไป เพิ่งตื่นและเข้ามาในห้องเดี่ยวนี้เอง “ดิฉันได้ยินเสียงคุณผู้หญิงก็เลยพูดสายด้วย”

“ป้าง”

“คะ?”

“ป้าไม่ต้องวางสายนะ ช่วยเดินหาหนูแบ่งให้ทั่วบ้านที” พรจันทร์สั่ง

“คะ” ป้างรับคำก่อนเดินตามหาหญิงสาวทั่วบ้าน ผลก็คือ... “ไม่พบคุณแบ่งเลยคะ...คุณผู้หญิง”

“ตอนนี้ที่บ้านมีใครบ้าง คุณฝ้ายอยู่มั้ย” พรจันทร์ถามหาลูกสาวคนเล็กด้วยความเป็นห่วง

“คุณฝ้ายออกไปซื้อปิ้งคะ เาน้อยติดรถไปด้วย ที่บ้านตอนนี้เหลือแต่ดิฉันคนเดียวคะ...คุณผู้หญิง”

“ฉันใกล้ถึงบ้านแล้ว ครูใหญ่คงจะถึง...” พรจันทร์กล่าว “งั้นฉันวางสายก่อนนะ...ป้าง”

“คะ...คุณผู้หญิง”

ทั้งสองต่างวางสาย ป้างตัดสินใจเดินมารอเจ้านายที่เฉลียงหน้าบ้าน

ส่วนพรจันทร์ถอนหายใจยาว ขณะนั่งฟังพนักเบาะหลังของรถยนต์ที่นายเอกชนขับรถประจำบ้านพักกรุงเทพฯ กำลังทำหน้าที่ของเธออยู่ หลังจากลงจากเครื่องบินที่บินมาจากเชียงใหม่เพียงคนเดียว ส่วนลือชาผู้เป็นสามียังติดสะสางธุระต่อ เธอเดินทางใกล้ถึงบ้านแล้ว จู่ๆ อลิตาก็โทรศัพท์มาบอกว่าจะไปกับใครก็ไม่รู้และหายตัวไปเฉยๆ ทำให้วิตกกังวล

พอได้ยินเสียงรถยนต์แล่นมาถึง ป้างรีบเปิดประตูหน้าบ้าน นายเอกเลี้ยวรถเข้าเทียบประตูบ้านก่อนลงจากรถเพื่อเดินมาเปิดประตูให้ผู้เป็นนาย ส่วน

ป้ายงปิดประตูแล้วเดินรีเข้าหานายผู้หญิงซึ่งเดินเข้าไปในนั่งบนเก้าอี้โซฟาในห้องนั่งเล่นเรียบร้อยแล้ว

“นี่คะ...โทรศัพท์ของคุณแบ่ง” ป้ายงนั่งคุกเข่าตรงหน้านายผู้หญิงพลางยื่นส่งโทรศัพท์มือถือ

พรจันทร์รับมาถือไว้ก่อนถาม “ป้ายงเก็บได้บนพื้นหรือ”

“คะ ดิฉันเดินเข้ามาในห้องก็เห็นโทรศัพท์เครื่องนี้ตกอยู่บนพื้น เครื่องยังเปิดลำโพงอยู่เลยคะ ดิฉันได้ยินเสียงคุณผู้หญิง จึงหยิบขึ้นมาพูดสายคะ” ป้ายงตอบ

“แล้วไม่เห็นหนูแบ่งเลยหรือ”

“ไม่คะ อ้อ...เมื่อตอนสาย...” ป้ายงพูดแล้วรีบยกมือปิดปาก

“ว่าไง...เมื่อตอนสายเกิดอะไรขึ้น” พรจันทร์ซักถามต่อ

“คือ...คือ” ป้ายงพูดอีก

ป้ายงจะพูดคล่องปากได้อย่างไรว่าเมื่อตอนสายๆป้ายงได้รู้ได้เห็นตอนมัสลินสั่งการกับอติดา

“นี่แบ่ง...รีบไปแต่งตัวเร็วๆเข้า ฉันจะไปเดินช้อปปิ้ง จะให้เธอช่วยถือของหน่อย”

“คะ” อติดารับคำก่อนเดินขึ้นชั้นบนเพื่อแต่งตัวใหม่อย่างคนว่าง่าย

ลัับร่างอติดา...มัสลินยิ้มอย่างคนมีเล่ห์เหลี่ยม พอดีกับป้ายงซึ่งกำลังเซ็ดกระจกโต๊ะเงยหน้าขึ้นมามันเห็นพอดี

มัสลินหันไปเรียกเด็กรับใช้ซึ่งกำลังเซ็ดตู้โชว์ “น้อย...แกรีบไปแต่งตัว ฉันจะเอาแกไปช่วยถือของ”

น้อยวางมือจากงานพลางถาม “คุณฝ่ายจะซื้อของเยอะมากเลยหรือคะ ถึงเอาคุณแบ่งกับน้อยไปด้วยถึงสองคน”

“ใครบอกแกว่าฉันจะเอาไปสองคน”

“อ้าว...ก็เมื่อกี้คุณฝ่ายบอกคุณแบ่งให้ไปแต่งตัว แล้วก็สั่งน้อยให้ไปแต่งตัวอีก คงจะให้ช่วยถือของเหมือนกันไม่ใช่หรือคะ” น้อยเกาหัวอีก

“ฉันจะพาติดรถไปแค่คนเดียว...คือแก” มัสลินตอบหน้าตาเฉย

“แล้วคุณแบ่งละคร” น้อยอดถามไม่ได้

“ฉันจะให้มันแต่งตัวเก๋ๆ...” รอยยิ้มเต็มผุดขึ้นบนดวงหน้างาม “กลายเป็นแม่สายบัวแต่งตัวเก๋...สมน้ำหน้า”

“ว่ายังไง...ตกลงเมื่อตอนสายเกิดอะไรขึ้น”

เสียงพรจันทร์ทำให้ป้ายงสลัดภวังค์ความคิดออกจากหัวสมองก่อนตอบอ้อมๆ “เมื่อตอนสาย...ได้ยินคุณฝ้ายเอ่ยว่าจะพาคุณแบ่งไปซื้อป๊อปปี้ บางที...คุณแบ่งอาจอยู่กับคุณฝ้ายคะ...คุณผู้หญิง”

พรจันทร์ยิ้มออก “เดี๋ยวฉันจะลองโทร.ถามฝ้ายดู” พลังหยิบโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าดึงออกมาดูเรียกสายถึงมัสลิน

“อ้าว...มัสลินรับสาย

“สวัสดีค่ะ...คุณแม่”

“ฝ้าย...น้องแบ่งอยู่กับฝ้ายหรือเปล่า” พรจันทร์ถามเข้าเรื่องทันที

“เปล่านี้คะ” มัสลินตอบ “น้ำเสียงไม่พอใจที่ผู้เป็นแม่โทร.ถามหาลูกบุญธรรม

“ถ้าน้องหายไปในไหน” พรจันทร์รำพึงเบาๆ มากกว่าจะถามลูกสาว

ทว่ามัสลินกลับหุบหิ้ง ถามกลับทันที “ใครหายคะ...คุณแม่”

“น้องแบ่งจะ จู่ๆก็หายไปจากบ้าน นี่แม่ก็เป็นห่วงอยู่ น้องว่าจะไปกับใครก็ไม่รู้ แม่ฟังไม่ทัน พอแม่กลับมาถึงบ้านก็ไม่เจอตัว เจอแต่โทรศัพท์มือถือตกอยู่บนพื้น” พรจันทร์เล่าอย่างกลัดกลุ้มใจ

ทว่าคนฟังกลับเกิดความรู้สึกยินดี กัดริมฝีปากแน่นพลางรำพึงในใจ...ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขสักหน่อย แม่ล่ะแม่...ไปห่วงลูกคนอื่นอยู่ได้

ครั้นจะเอ่ยตรงๆเหมือนอย่างใจคิดไม่ได้จึงเสกพูด “ยัยแบ่งอาจไปกับแฟนก็ได้ค่ะ...แม่”

“แฟน?” พรจันทร์พึมพำแล้วนึกได้ “อืม...จริงสิ หนูแบ่งบอกแม่ว่าจะไปกับพี่ชายของราเอล แฟนหนูสิ”

“ฝ้ายไม่เคยได้ยินว่าแฟนพี่มีพี่ชาย” มัสลินพูดแย้ง “ยัยแบ่งอ้างมั่วแล้วมั้งคะ”

“แต่ถึงยังไงแม่ก็จะโทร.หาหนูสิ อาจได้เรื่องอะไรบ้าง” พรจันทร์บอก

ลูกสาวคนเล็ก

มัสลินไม่ใส่ใจนักเลยตอบอย่างแค้นๆ “ตามใจคุณแม่เถอะค่ะ หนูขอตัวก่อนนะค่ะ จะซื้อป้างต่อ”

“จ๊ะ” พรจันทร์รับคำ มองหน้าจอโทรศัพท์มือถือ ทันทีที่อีกฝ่ายวางสาย ก็รีบโทรศัพท์หาลินิน

ลินินประทับอยู่น้ำกระเจกเงา เหล่านางกำนัลกำลังจัดแต่งพระภูษาให้ เมื่อได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพท์เฉพาะกิจซึ่งดังจากดาวโลก หญิงสาวชาวโลกจึงสั่งน้ำเสียงสุภาพ

“เจ้าออกไปนอกห้องก่อน”

นางกำนัลค้อมกายคารวะ “เพคะ...องค์ราชินี” แล้ววางหวีในมือลงก่อนเดินออกจากห้องแต่งตัว พร้อมกับปิดประตูอย่างรู้หน้าที่

ลินินจ้องมองหน้าจอโทรศัพท์ที่ปรากฏคำว่า “แม่” จึงกดรับสาย พร้อมกรอกลีเสียงทักทาย

“สวัสดีค่ะ...แม่”

“หนูดีเหรอลูก สบายดีหรือเปล่า” พรจันทร์ถามไถ่พลางหยิบทิชชูซับน้ำตาด้วยความรักและความคิดถึง เพราะเธอเข้าใจว่าลูกสาวคนโตติดตามสามีไปอยู่สหรัฐอเมริกา

“สบายดีค่ะ แล้วคุณแม่ล่ะค่ะ สบายดีมั๊ย” หญิงสาวพูดเสียงเครือ น้ำตาไหลอย่างกลั้นไม่อยู่ เธอคิดถึงมารดาเช่นกัน แต่เพราะตัวอยู่ไกลถึงดาวอัลฟัลฟา ซึ่งอยู่คนละสุดขอบจักรวาลกับดาวโลกทีเดียว

“แม่สบายดีจ๊ะ” พรจันทร์ตอบแล้วหยอกเย้าลูกสาว “แม่พอมีหวังจะได้อุ้มหลานเร็วๆ นี้อรือเปล่าจ๊ะ”

“แม่ล่ะก็...” ลินินเขินจนแก้มแดงก่ำ “ถามอะไรยังงั้นค่ะ”

“เออละๆ...ไม่ถามก็ได้” พรจันทร์อมยิ้มทั้งน้ำตา เพราะรู้คำตอบดีว่าคง

ไม่มีวีแววจะได้อุ้มหลาน จึงถามต่อทันที “พี่ชายของราเอลมาที่บ้านจ๊ะ เขามาทำไมกัน ทำไมถึงต้องพาหนูแบ่งไปด้วย เขาพาไปไหน ไปทำไม”

คำถามมากมายทำเอาลึนงง ไม่รู้จะตอบมารดาอย่างไรดี ราเอลทรงเปิดประตูห้องแต่งตัวเข้ามาพอดี หญิงสาวจึงกวักมือเรียกก่อนบอกมารดา “คุณแม่ถามราเอลดีกว่านะคะ”

จักรพรรดิหนุ่มแห่งอัลฟัลฟาทรงยืนพระหัตถ์รับโทรศัพท์ที่ติดต่อพิเศษกับโลก เปิดเสียงให้พระชายารับฟังด้วย

“สวัสดีครับ...คุณแม่” ราเอลทรงทักทายเป็นภาษาไทย

“หวัดดีจ๊ะ” พรจันทร์รับคำก่อนถาม “ทำไมถึงไม่บอกแม่ว่าคุณมีพี่ชาย”

“ผมมีพี่ชายก็จริง แต่ไม่ใช่แม่เดียวกัน เลยไม่สนิทกัน” ราเอลรับส่งด้วยภาษาเรียบง่าย

“แล้วคุณให้พี่ชายของคุณมาพาหนูแบ่งไปทำไมจ๊ะ” พรจันทร์ซักถามต่อ

“ผมไม่ทราบเรื่องนี้เลยครับ นั่นคุณแม่ช่วยเหลือเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ” ราเอลรับส่งสุรเสียงสุภาพ

“ได้จ๊ะ” พรจันทร์รับคำพลาบกล่าว “แม่เพิ่งบินกลับจากเชียงใหม่ นายเอกขับรถไปรับแม่ที่สนามบิน จนจะถึงบ้านแล้วละ หนูแบ่งก็โทร.มาบอกแม่ว่าจะไปกับพี่ชายของคุณ แล้วคงเผอเรอทำโทรศัพท์ตกที่พื้นห้อง แม่กลับถึงบ้านก็หาตัวหนูแบ่งไม่เจอ แม่เป็นห่วงก็เลยโทร.มาถาม”

“หนูแบ่งบอกหรือเปล่าครับว่าพี่ชายของผมชื่ออะไร”

“บอกจ๊ะ แต่แม่จำไม่ได้หมด จำได้แต่ว่า...โอ...” พรจันทร์ตอบอย่างลังเล “โอติน!”

พรจันทร์ลึกลงก่อนพยักหน้า

“อืม...น่าจะชื่อนี้แหละ”

“อ้อ...ถ้ายังงั้นไม่ต้องเป็นห่วงนะคะครับ เขาอาจไปเที่ยวกัน ลักפקก็คงกลับ” ราเอลทรงตอบเพื่อไม่ให้มารดาของพระชายาร้อนใจ

“เธอจ๊ะ” พรจันทร์รู้สึกเบาใจ โดยไม่รู้เลยว่าความเบาใจหรือไม่จิตใจสงสัยนั้นเป็นเพราะถูกลูกเขยมนุษย์ต่างดาวสะกดจิตผ่านคลื่นโทรศัพท์มือถือ

“ครับ...คุณแม่ทำให้สบาย แล้ว‘ลิ้ม’เรื่องน้องแบ่งไปก่อนนะครับ”
คลื่นสุรเสียงของราเอลซอนไซเข้าสมองส่วนความทรงจำของคนฟัง
“จ๊ะ” พรจันทร์รับคำก่อนนางสาย...ลิ้มเรื่องอริตาสีสนธิ ก่อนหันไปพูด
กับแม่บ้าน
“ป้ายัง...ขอน้ำเย็นๆ สักแก้วสิ คอแห้งจัง”

“คุณสะกดจิตคุณแม่ของฉันหรือคะ” ลิณรีบถามผู้เป็นพระสวามี
“ใช่” ราเอลทรงตอบ “ไม่เพียงแต่คุณแม่เท่านั้น คุณพ่อ ฝ่าย และ
คนอื่นๆ ในครอบครัวของคุณจะต้องถูกลบความทรงจำเกี่ยวกับน้องแบ่งด้วย”
เจ้าของเรียวคิ้วงามขมวดเล็กน้อยก่อนถาม “ทำไมคะ”
“ก็เพราะ...ถ้าน้องแบ่งตกอยู่ในกำมือโอดินก็เท่ากับตายไปแล้วเก้าสิบเก้า
เปอร์เซ็นต์” ราเอลทรงตอบพลางครุ่นคิด “โอดินหลุดออกจากพลักแห่งเออร์
เมื่อไหร่ ข้าจะต้องตรวจสอบ ข้าจะไปยังโลก”

“พาฉันไปด้วยนะคะ ฉันอยากพบคุณพ่อคุณแม่และน้องฝ่าย” ลิณเอยขอ
“ไม่ได้...มันอันตรายเกินไป ถ้าโอดินอยู่ที่โลก”
“คุณไป แต่ฉันอยู่ที่นี้ ฉันจะไม่เป็นอันตรายหรือ” หญิงสาวแย้ง
“แต่ที่นี่มีท่านลุงอามอนและท่านอาอัลฟ์ เจ้าจะปลอดภัย”
“ไม่! ต่อให้อันตรายแค่ไหน ฉันก็จะไป” หญิงสาวไม่ยินยอม
“เจ้าอย่าดื้อสิ...” ราเอลรับส่งสุรเสียงหนักแน่น “ไปครั้งนี้...ถ้ามีโอกาสอาจ
ช่วยน้องแบ่งได้ ถึงจะมีความหวังเพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ก็ตาม แต่ถ้าเจ้าไปด้วย
ข้าจะทวงหน้าพะวงหลัง โอกาสที่น้อยอยู่แล้วจะยิ่งน้อยลงไปอีก”

ลิณนิ่ง สองจิตสองใจ...ใจหนึ่งอยากติดตามพระสวามีไปด้วย แต่อีกใจ
ก็เกรงว่าตนจะเป็นภาระให้อีกฝ่ายทำการไม่สะดวกเท่าที่ควร

“เจ้าเชื่อข้า...” ราเอลทรงพูดเกลี้ยกล่อม “อยู่ที่นี้...รอคอยข้ากลับมา ถ้า
เหงาก็โทรคุยกับคุณพ่อคุณแม่และน้องฝ่าย แต่อย่าเผลอพูดถึงอริตาหรือน้อง

แบ่ง เพราะข้าจะ‘ลบ’ความทรงจำที่มีต่อนางออกจากคนเหล่านั้นก่อน”

“แล้วถ้าช่วยน้องแบ่งได้ล่ะคะ” ลินินยังมีความหวังริบหรี่

“ถ้าช่วยน้องแบ่งได้ ข้าค่อยคืนความทรงจำให้คนเหล่านั้นใหม่ ยังไม่สายหรอกนะ ดีกว่าปล่อยให้คนเหล่านั้นกระวนกระวายใจแล้วคอยซักถามพวกเราอยู่ตลอดเวลา” ราเอลทรงสรุปให้พระชายายอดรักฟัง

ลินินถอนหายใจพลางพูด “ฉันคงไม่มีทางเลือกอื่น”

“นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด” ราเอลรับสั่งยืนยัน

“ค่ะ...ฉันเชื่อใจคุณ คุณจัดการตามที่คุณเห็นสมควรเลยคะ” ลินินรับคำ